

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Τό πιο αξιοθέατο νησάκι του Σηκουάν και τό ποιητικώ νεκροταφείου του. Τι λέει έ κηπουρός του νεκροταφείου των ζώων. 'Ο «Βαρώνος Τίτι» που έσκασε από την πολλή σαμπάνια! Τό ζήλιότρευτο σκυλί της μαρκησίας ντε Λα Γκρανζ. Πώς έσωσε 40 ανθρώπους. Μιά επίθλιπτική κηδεία σκύλου. Ένας ήρωικός σκύλος που φέρσε πάνω στον τάφο του κυριου του, κτλ.



γυναίκες της εποχής μας αγαπούν περισσότερο από κάθε άλλο πράγμα στον κόσμο τό σκύλο τους ! Για να βεβαιωθείτε γι' αυτό, δέν έχετε παρά να ρίξετε μία ματιά στους κεντρικούς δρόμους της κοσμοπόλεως, στα νυχτερινά κέντρα, στους κινηματογράφους, παντού. 'Όπου και να κιντάξετε, πάντα θα δείτε τό έξυπνο μουσοούι ενός «Λουλού», ενός «φρέζ-τερριέ», ενός «Πεκινούα» ή ενός καθαράιμου λικδόσκυλου, να σάς παρακολούθει με προσοχή και να σάς δείχνει τά δόντια του ! "Αν δέ τολμησετε να πλησιάσετε την ύμωφρη κάτοχο του σκύλου, γιά να της φιλήσετε τό χέρι, είσαστε χαμένω ! Θα νούσεται τά σουβιέρα δόντια του μικροσκοπικού σινουδού της να καρφώνονται στο πόδι σας με τή λύσσα ενός...ζηλιάρη συζύγου ! Τό τραγικό σ' αυτή την περίπτωση είναι ότι δέν τοιμάτε ούτε να διαμαρτυρηθείτε. Για να ενθαρσινώσετε μάλιστα την ύμωφρη γνωστή σας, την διαβεβαιώνετε ότι δέν πονέαστε καθόλου, ότι ό «Μιμυγί» ή ή «Ζολία» δέν φταίει κι' ότι είναι πάρα πολύ χαριτωμένω. Κατά βάθος όμως νοιώθετε την έπιθυμία να δώσετε μία δυνατή κλωτσιά σ' αυτό τό καταραμένο τετράποδο, που όσο μοιά τό λείπει, τόση φασαρία κάνει και δέν σάς άφηνει να μιλήσετε. Μά γιά να δείτε την αγάπη και την άφοσίωση που έχουν ή γυναίκες στο σκύλο, δέν έχετε παρά να κάνετε μία επίσκεψη στο παράδοξο νεκροταφείο των σκύλων !

Πού είναι αυτό τό νεκροταφείο ; θα ρωτήσετε. Σ' ένα μικρό νησί του Σηκουάν. Υπάρχουν εκεί περία 23.000 αγάλματα σκύλων, που στολίζουν τους τάφους τους. Και κάθε ένα από αυτά τά επιτύχια αγάλματα κοστίζει χιλιάδες ως έξη χιλιάδες φράγκα ! Μά υπάρχουν και πολλά που στοιχίζουν και πενήντα χιλιάδες φράγκα !...

Κάθε ένας άπό αυτούς τους τάφους έχει την τραγική ιστορία του κι' είναι ένα μικρό δείγμα της άφοσίωσης μιάς γυναίκας ή ενός καλλιτέχνη.

Κάθε Κυριακή τό παράδοξο αυτό νεκροταφείο γεμίζει από ένα πλήθος ύμωφρων και κοινών γυναικών, που έρχονται να στολίσουν τους τάφους των αγαπημένων τους τετραπόδων μ' ένα αφορ λουλούδια.

'Ο Ζάκ Γκαλέκ, ένας από τους κηπουρούς του νεκροταφείου των σκύλων, μοιά διηγώθηκε μερικώς άπό τίς πιο δραματικές ιστορίες τους.

—'Η πελάτισσές μας, μου είπε, είναι όλοι των κοινωνικών τάξεων. Είναι άριστοκράτισσες, μεγάλες βεντέτες, υπάλληλοι, άκόμη και γυναίκες τό ύποκοιου. 'Όλες τους μάζ πληρώνουν με μεγάλη ενθαρσίωση, γιά να περιποιηθούν τους τάφους των αγαπημένων σκύλων τους. Κιντάχτε αυτό τον τάφο. Είναι τό «Βαρώνος Τίτι», ενός άπ' τους πιο εύγενείς και τους πιο έξυπνους σκύλους. 'Ο Τίτι άνήκε στην κόμισσα Ντε Φλερύ και φώρησε όω και δύο χρόνια, άπό την πολύ σαιμάνια ποίτηνε ! 'Ο «Βαρώνος Τίτι» ήταν ό άζώοιστος σύντροφος της κόμισσας. Δέν τον άποχωρίζονταν ούτε την ώρα του γεύματος. Τόν είχε δίπλα της μιά ειδική πολυθρόνα, στην όποια καθόταν κι' έτρωγε στο τραπέζι μαζί της. Τό παράδοξο ήταν ότι αυτός ό σκύλος δέν κατέβαινε από την καρέκλα του άν δέν έκανε ένα ποτήρι σαιμάνιας και δέν έτρωγε και τό απαραίτητο γλασιόκι του. Ένα βράδυ, όστόσο, ή κόμισσα, γιά να ενθαρσινώσει μερικώς φίλους της που διασκεδάζαν με τά φερουάκια του «Βαρώνος», τόν έδωσε να πιη δύο σαιμάνια ήφελε. Κι' ό αγαπημένος σκύλος της έπαι τόσο πολύ, όστε μετά δύο ώρες έσκασε ! 'Η κόμισσα Ντε Φλερύ ήταν πειά άπαρηγόρητη. Τόν έφτιαξε αυτόν τον μεγαλοπρεπή τάφο και κάθε μέρα έρχεται και τον στολίζει με λουλούδια.

Πού περία από τον τάφο του «Βαρώνος», είναι ό τάφος της «Κικίης».

οίσι, και στο πρώτο άστυνομικό τμήμα που συνάντησε, διηγώθηκε την περιπέτειά της. Είχε όμως την ξενιτάδα, όταν έφτανε ό λαποδότης, να κιντάξει και να σημειώση τόν άριμό του ατακωνήτου του. Αυτό ήταν άρκυτό γιά ν' ανακαλύθουν ό άστυνομικοί αυτόν τόν Δόν Ζουάν -λαποδότη και να τον συλλάβουν. Άνομαζόταν Πιέρο Σωμέρ και, καθώς όμιλώλογησε ό ίδιος στην άνάκριση, είχε κάνει ένα σωρό κλοπές μ' αυτό τό εκάλοπο.

Οι Δόν Ζουάν - λαποδότες σήμερα στο Παρίσι κάνουν χροσές δουλειές, έμμεταλλένουμην την άδυναμία που έχουν ή γυναίκες γιά την επίδειξη και τίς πολιτείες ληνοίνεις των έκατομμυριούχων.

'Όσο γιά τους άστυνομικούς, αναγκάστηκαν να όργανώσουν μία ειδική ύπηρεσία γιά την καταδίωξη αυτών των λαποδιτών και γιά την περιούλλογη των άτυχων θυμάτων τους άπό τά πρόσεται της κοσμοπόλεως.

'Η «Κικίη» ήταν ή αγαπημένη σκυλίτσα της μαρκησίας Ντε Λα Γκρανζ. Λίγο καιρό μάλιστα πρό του θανάτου της είχε σώσει τή ζωή της πλουσίας κυρίας της. 'Η μαρκησία κάθε πρωί συνήθιζε να κάνει έναν μακροπό περίπατο με τ' αυτοκίνητό της, στο διάσος της Βουλιώνης. Μιά μέρα, όστόσο, από μιά άδέξια κίνησή της, τό αυτοκίνητό της έλεσε άπάνω σ' ένα δένδρο, ή μαρκησία τραυματίσθηκε σοβαρά στο στήθος και θα πέθανε από άσπαστική αιμορραγία, άν ή «Κικίη» δέν κινούσε την προσοχή δύο άστυνομικών με τά δυνατά ούρλιασματά της. Έτσι ή μαρκησία μετερέθη άμέσως στο νοσοκομείο και κατώφθησε να σωθεί. Μετά άνωσ από έξη μήνες ή «Κικίη» άρρώσθηκε και φώρησε. 'Η μαρκησία πήγε να τραλλή από τή λήπτη της. Είπε στον καλύτερο γλύπτη να σκαλίση την «Κικίη» πάνω στον επιθλιπτικό τάφο της και κάθε τόσο έρχεται έδώ και κλαίει άπαρηγόρητα.

Να άκόμη κι' ό τάφος ενός ήρωικού σκύλου του «Πρένζ». 'Ο «Πρένζ» αυτός άνήκε στην 'Ελίσα Σωμιά και φώρησε σέ ηλικία 17 χρόνων. 'Ο έξυπνος αυτός σκύλος είχε κατώφθησε να σώση σαραντά ανθρώπους άπό βέβαιο πνιγμό. 'Όταν κάθε καλοκαίρι ή κ. Σωμιά πήγαινε να κάνει τά μπάνια της στη Ντιουβίλ ή στο Μπαρίτζ, ό σκύλος της έκανε όλη τή μέρα κοπά στη θάλασσα, παίζοντας με τά παιδιά. 'Όταν δέ τυχάνε ν' άκούση κανέναν να ζητάη βοήθεια, βουτούσε άμέσως μέσα στο νερό και κατώφθησε να τον σώση. Αυτός ό ήρωικός σκύλος ήταν γνωστός σ' όλο τό Παρίσι, γιάτί πολλές φορές ή έμπειρίδες δημοσίεωσαν τή φωτογραφία του κι' είχαν άσχοληθί μ' αυτόν. Τό συγκρατικό δέ είναι, ότι στην κηδεία του παρεώρησαν και ό σαραντά άνθρωποι, που είπα σώσει, για να ιδούν γιά τελευταία φορά αυτό τό έξυπνο ζώο, στο ίδιο χωροτάριον τή ζωή του.

Μά κι' ή «Λουλού», ποίνα θυμάμεν λίγα παρέεκι, έχει μία πολύ ενθαρσινωτική ιστορία. 'Εκεί όσα δολοφονία χρόνια ήταν ή όδηγός ενός άξιωματικού, που είχε τυφλώσει στον πόλεμο κι' ό άόσιος ζούσε όλομόνητος στο Παρίσι, με τίς άναμνήσεις του. Κάθε πρωί, ή «Λουλού» τον πήγαινε στον Κηρο τού Λουξεμβούργου κι' έπαιτά πάλι τον ξανάφερνε στο σπίτι του. 'Ο Πιέρο Λεμαρ όμως, ό τυφλός άξιωματικός, είχε βαρεθεί τή μοναξιά του κι' ύστερα από καιρό παντρεύτηκε μία σπγγηνη του, που τον αγαπούσε. Μά ή εύτυχία του δέν διήρκεσε πολύ. Μιά μέρα ό άτυχος τυφλός άρρώσθηκε βαρεια και πέθανε. Κι' άπό τότε ή «Λουλού» δέν ξανάγειροσε στο σπίτι. 'Η γυναίκα τού Λεμαρ τή βρήκε τέλος μιά μέρα να καθάται στον τάφο τού κυριου της και μάταια προσπάθησε να την πάρη μαζί της. 'Η «Λουλού» είχε άγριώσει, γαίραξε και δέν την άφηνει να την άγγίξει. Αυτό τό πιστό σκυλί φώρησε τέλος άπό τή λήπτη του, πάνω στον τάφο τού κυριου του.



Τό μνημόνιο της Λουλούς

Τό νεκροταφείο όμως των σκύλων έχει ένα σωρό άκόμη περιέργες και συγκινητικές ιστορίες.

—Κιντάχτε αυτό τον μεγάλο τάφο, μάζ λέει ό κηπουρός. 'Ο ιδιοκτήτης του, ό κ. Μωρίς Ντιουβίλ, έρχεται κάθε μέρα και τον στολίζει με λουλούδια. 'Ο Ντιουβίλ αυτός είναι ένας πλούσιος Παρισίνος, που έχει βαρεθεί τους ανθρώπους και ή κλεισμένος στη βίλλα του. Δέν βγαίνει άπ' αυτήν, παρά γιά να έρθη στο νεκροταφείο. Άκούστε την ιστορία του : 'Ο κ. Ντιουβίλ, από νέος, αγαπούσε πάρα πολύ τά σκύλα. Είχε λοιπόν είκοσι σκύλους έκλεκτής ράτσας, με τους άόσιους διασκεδάζε κάθε πρωί στον κήπο του. Ένας ύπηρετής του άμωσ, γιά να τον έλακωπή που τον έδιώξει, δήλητηρώσε όλα του τά σκύλα. 'Ο παρόδοξος Παρισίνος ήταν πειά άπαρηγόρητος. Έφτιαξε όσα μοιυβένια τέφρα και μετέφερε τά σκύλα του μ' ένα σωρό λουλούδια, έθωπερά, και τά έθαψε σ' αυτόν τον μεγάλο τάφο, που είχε άγοράσει, πληρώνοντας νέπτε χιλιάδες φράγκα γιά τον καβάνο σκύλο... —Τόσο κοστίζει ένας ιδιοκτήτης τάφος ; ρωτούμε.

—Ναι, αλλά υπάρχουν και ό απλό τάφοι, μάζ τους άόσιους πληρώνει κανείς 40, 25 και 10 φράγκα τό χρόνο. Αίτιο όμως είναι ό τάφος των παταγάλων, των ζουενόλων, των γάτων και των καναριών ! Μά στο νεκροταφείο των σκύλων είναι θαμμένα επίσης δεκά άλογα, μιά κόττα, δύο περιστέια, ένας πάπυρας και δύο λουτάρια ! 'Όσο γιά τους σκύλους, είναι θαμμένοι έθωπερά πάνω από σαράντα χιλιάδες...

Και πράγματι, όσον και να κιντάξουμε, βλέπουμε ένα σωρό τάφους σκύλων, με τυφρούς επιτύχια, όπως τά έξης :

«Στον αγαπημένο μου Γκαστόν, ή Λιλίη του», «Στην Τίτινα μου», «Στην αγαπημένη μου Λορέττα, ή μαμά της, που δέν θα την ξεχάση ποτέ !», «Στην μικρούλα μου Πετζί, ή άδελφοδά της», «Αγαπημένη μου Ντόλλο, θησαυρέ μου, δέν πέθανες. Σέ λατρεύω !...», κλπ. κλπ.

Τό νεκροταφείο των σκύλων, που, όπως αναφέραμε, βρίσκεται σ' ένα νησάκι του Σηκουάν, κοντά στο Κλιού, είναι ή καλύτερη άπόδειξη της υπερβολικής αγάπης, που έχουν ή Παρισινές γιά τους πιστούς συντρόφους τους, τους σκύλους !...

ΠΙΕΡ ΛΑΣΣΕΡ

ΖΩΡΖ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ